

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce V. P., zastoupeného Pavlem Uhlem, advokátem se sídlem v Praze 5, Kořenského 15, proti žalovanému Celnímu ředitelství Praha, se sídlem Praha 1, Washingtonova 11, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2006, čj. 10 Ca 237/2005 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 6. 2005, čj. 8499-05-021 Kl, zamítl odvolání žalobce proti výzvě k peněžitému plnění v náhradní lhůtě vydané Celním úřadem Praha D 1 dne 18. 5. 2005, čj. 554-04/05-1768/021, již byl žalobce dle § 73 odst. 1 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále je „daňový řád“), vyzván k úhradě dlužné částky 2000 Kč v náhradní lhůtě. Toto peněžité plnění bylo žalobci uloženo jako sankce a náklady řízení rozhodnutím o přestupku ze dne 8. 3. 2005, čj. 554-02/05-1768/021.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze. Městský soud žalobu usnesením ze dne 26. 1. 2006, čj. 10 Ca 237/2005 - 33, odmítl s tím, že výzva dle § 73 odst. 1 daňového řádu není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tudíž jde o návrh nepřipustný [§ 68 písm. e) s. ř. s., § 70 písm. a) s. ř. s.].

Žalobce podal proti tomuto usnesení kasační stížnost, v níž dle jejího obsahu namítá důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nesouhlasí s posouzením právní otázky charakteru výzvy dle § 73 odst. 1 daňového řádu městským soudem. Má za to, že v materiálním i formálním smyslu se jedná o rozhodnutí. Jednak je správní akt jako rozhodnutí označen a jednak ve výrokové části obsahuje výslovné uložení povinnosti, která předtím nebyla žádným správním aktem uložena. Správní akt dále obsahuje odůvodnění a poučení o odvolání, čímž naplňuje formální stránku správního rozhodnutí. Navíc jde o jediný akt, který byl žalobci doručen, a žalobce využil možnosti uvedené v poučení a podal odvolání, po jeho odmítnutí i žalobu. Postup městského soudu vede k odepření spravedlnosti, neboť účastník řízení nemá jinou možnost, jak proti jedinému jemu doručenému rozhodnutí brojit. Dodává, že pouhá upomínka by samozřejmě nepodléhala přezkumu ve správním soudnictví, avšak v tomto případě správní akt zakládá ve své výrokové části práva a povinnosti. Navíc žádné předchozí rozhodnutí nebylo účastníkovi řízení doručeno. Z uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozhodnutí o přestupku ze dne 8. 3. 2005 bylo řádně doručeno. Stěžovatel byl v tomto řízení zastoupen advokátkou, která ihned udělila substituční plnou moc Mgr. Jaroslavu Markovi. Předmětné rozhodnutí o přestupku bylo doručováno poštou na adresu právního zástupce. Zásilka byla uložena na poště dne 11. 3. 2005 a zástupce žalobce byl o uložení informován výzvou pošty ze dne 11. 3. 2005 a opakovanou výzvou ze dne 21. 3. 2005, avšak rozhodnutí si v úložní lhůtě nevyzvedl, proto byla v souladu s § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967, o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, uplatněna fikce doručení. Dnem doručení rozhodnutí je 14. 3. 2005. Vzhledem k tomu, že žalobce nevyužil svého práva podat odvolání, nabylo rozhodnutí právní moci dne 30. 3. 2005. Výzva k peněžitému plnění v náhradní lhůtě je správním aktem vydaným v rámci vymáhání daňového nedoplatku včetně nedoplatku na pokutách. Jde o procesní správní akt, kterým správní orgán upravuje další postup po vydání hmotně právního správního aktu, a nelze jej považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Z těchto důvodů navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel se domáhá přezkoumání výzvy k uhrazení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě ve správním soudnictví.

V souladu s konstantní judikaturou¹ Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že výzva vydaná podle § 73 odst. 1 daňového řádu má jen povahu procesního úkonu adresovaného daňovému dlužníkovi s přesně stanovenou daňovou povinností; tato výzva proto nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví. V rozsudku ze dne 29. 1. 2004, čj. 2 Afs 28/2003 - 48, Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že při zasílání takové výzvy se vychází z toho, že její adresát je již v pozici daňového dlužníka s přesně stanovenou daňovou povinností. Doručením této výzvy se adresátova práva nijak nemění, tím méně lze tvrdit, že by byla zakládána. Tato výzva je ve své podstatě pouze prvním úkonem daňové exekuce. Předmětné ustanovení sice dává daňovému dlužníkovi možnost podat odvolání, avšak takové odvolání již nemůže měnit samotný rozsah daňového nedoplatku, ale například pouze upozornit na nesoulad mezi nezávisle existujícím daňovým nedoplatkem a výší částky, k jejímuž zaplacení je daňový dlužník vyzýván.

Na tomto závěru nemůže nic měnit ani stěžovatelem zpochybňované doručení správního rozhodnutí, jímž mu byla povinnost uložena. Právní vady exekučního titulu může namítat v rámci námitek proti exekučnímu příkazu (§ 73 odst. 8 daňového řádu). V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu – viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 26. 10. 2005, čj. 2 Afs 81/2004 - 54) – je rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť prováděním daňové exekuce dochází vždy přinejmenším k zásahu do vlastnického práva garantovaného čl. 11 Listiny základních práv a svobod. S ohledem na čl. 36 odst. 2 Listiny nemůže být toto rozhodnutí ze soudního přezkumu vyloučeno.

Vzhledem k výše uvedeným závěrům Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že není dán kasační stížností uplatněný důvod pro zrušení napadeného usnesení, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl, a to bez nařízení jednání (§ 109 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2007

¹ Rozsudek ze dne 29. 1. 2004, čj. 2 Afs 28/2003-48, obdobně i nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. I. ÚS 78/05.

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu